הרי לוג [הבא] בפני עצמו דלכ"ע מתנותיו

שרו ליה ולא מפגלין ליה דתניא שלוג שמן

של מצורע חייבין עליו משום פיגול מפני

שדם או מתירו לבהונות דברי ר"מ אמרו לו לר"מ

והלא אדם מביא אשמו עכשיו ולוגם מיכן

ועד עשרה ימים אמר להן אף אני לא אמרתי

אלא בבא עם האשם אלא א"ר ירמיה לעולם

ר"מ היא וסמי מיכן נסכים אמר אביים לעולם

לא תסמי ותנא לוג הבא עם האשם והוא הדין

לנסכים הבאין עם הזבח והדר תנא נסכים

הבאין בפני עצמן והוא הדין ללוג הבא בפני

עצמו: חמאת העוף דמה מתיר את בשרה לכהנים: מנא הני מילי סדתני לוי יכל קרבנם

בלרבות לוג שמן של מצורע סלקא דעתך אמינא מן האש כתב רחמנא והאי לאו

מותר מן האש הוא קמ"ל: יולכל מנחתם

ילרבות מנחת עומר יומנחת הקנאות סלקא

דעתך אמינא יואכלו אותם אשר כפר בהם יו

ומנחת העומר להתיר אתיא ומנחת קנאות

לברר עון קאתיא קמ"ל: יולכל חמאתם לרבות

החמאת העוף סלקא דעתך אמינא נבילה היא: לכל הו אשמם לרבות יאשם נזיר

יואשם מצורע סלקא דעתך אמינא להכשיר

קאתו קמ"ל אשם מצורע בהדיא כתיב ביה

אלא לרבות אשם נזיר כאשם מצורע ז: אשר ישיבו זה גזל הגר לך הוא מישלך יהיה

אפילו לקדש בו את האשה ייתניא ר' אלעזר

אומר משום רבי יוםי יהגלילי יו יפיגל בדבר

הנעשה בחוץ פיגל בדבר הנעשה בפנים לא

פיגל כיצד היה עומד בחוץ ואמר הריני שוחם

להזות מדמו למחר לא פיגל שמחשבה בחוץ

ברבר הנעשה בפנים לא יו פיגל היה עומד

בפנים ואמר הריני מזה על מנת או להקטיר

אימורים ולשפוך שירים למחר לא פיגל

שמחשבה בפנים בדבר הנעשה בחוץ אבל יבו

היה עומד בחוץ ואמר הריני שוחם לשפוך

שירים למחר או להקטיר אימורים למחר פיגל

שמחשבה בחוץ ברבר הנעשה בחוץ א"ר

יהושע בן לוי מאי קרא יכאשר יורם משור

זבח השלמים יוכי מה למדנו יו משור זבח

השלמים מעתה אלא מקיש פר כהן משיח

לשור זבח השלמים מה שור זבח השלמים עד

שיהו מעשיו דו ומחשבותיו על מזבח החיצון

אף פר כהן משיח עד שיהו מחשבותיו ומעשיו על המזבח החיצון אמר רב נחמן

אמר רבה בר אבוה אמר רב הלכה כרבי

אלעזר שאמר משום רבי יוםי אמר רבא ייו

האשם וגו′ וכי יש לך אדם בישראל שאין לו גואל אלא זה גזל ₪ הגר ש. גזל הגר בהדיא כתיב ביה לא גרסינן דהא חטאות ואשמות ושאר

האמורים בפרשה בהדיא כתיב כל אחד ואחד במקומו וסידרן לו הכתוב לאהרן כאן מפני מחלוקתו של קרח שערער עליו על הכהונה משל הדיוט אמר " לטובתו בה נשברה רגל פרתו: " לך הוא ולבניך. שיהו כנכסים של חולין שאין בו שום קדושה דממון בעלים הוא ואגול לחודיה קאי האי

לך הוא והאי דכתיב בתריה בקדש הקדשים תאכלנו אשארא קאי דהוו מידי דאכילה: **תניא אמר ר' אלעור כו'**. אפרים הנשרפים דאיפליגו בה

במתני׳ קאי: פיגל בדבר הנעשה בהן בחוץ. העבודה שהיה עובד במחשבה והאכילה שחישב עליה אם מעשה עורה הם פיגל ואם מעשה

היכל הם לא פיגל ולקמן יליף טעמא מקראי: שוחט בשו. שהרי שחיטתה לו בעורה הוא וכל חוץ דהכא עורה הוא: להווח דמו למחר. הרי חישב על אכילת מובח של פנים לאו הריני מוה על הפרכת או על המובח הפנימי שוו היא זריקתן המפגל לבו: **על מנה לשפוך שירים**. שהרי

זו אכילת מובח החילון דמהניא ביה מחשבה: (ג) לא פיגל. מפני שמחשבה היתה בשעת עבודת פנים: כאשר יורס. בפר כהן משיח

ה מכינת מוצר אימוריו: מה ₪ למדנו לו. משלמים לענין אימורים הרי אף בזה כולן מפורשים חלב וכליות ויותרת אלא לא בא היקש הזה כתיב בהפרשת אימוריו: מה ₪ למדנו לו. משלמים לענין אימורים הרי אף בזה כולן מפורשים חלב וכליות ויותרת אלא לא בא היקש הזה אלא ללמד על הפיגול שהוא למד בכל הקדשים משלמים ובא ללמדך על אלו שאין פיגול נוהג בהן אלא כשלמים מה שלמים אין פיגולן אלא על ₪ מעשי עבודה חילונית ומחשבת אכילות חילונות שוחט או מקבל או מוליך או זורק ע"מ לאכול בשר או לשפוך שיריים או להקטיר

(תנחות פור. עג. [ע"ש כמה מיחות מו. עג. [ע"ש כמה שינויים] עי ספרי קרח קיז,
 (תנחות עג. ע"ש], ד) שס, מותחות עג. ע"ש], ד) שס, מותחות יד. [תוס' פ"ס ה"ג]

ת"כ צו פי"ג ה"ו, ו) עי' מוס'

ת״כ בו פי״ג ה״ר, ז) עי מוסץ. לעיל יד. ד״ה מודה וכוי וחוס? מנחוח יד. ד״ה פיגל כו' וחוס? גיטין נד: ד״ה דכי מוסח לל״ג הגלילי וכן במנחות ליחא וכן לקמן בסמוך הלכה כר״א משום ר׳ יוסי

ליתא הגלילי, ז) חולין קיז. ע"ש,

לינתו ההכיכי, זו מוכן קיה ע ש, ד) מנחות סח:, ע) ב"ק קט., י) ירוש' הוריות פ"ג ה"ד, ד) ערי צ"ק, () [וע' כתו'

דמנחות שהקשו דלפ"ז מאי פריך

אשם מצורע בהדיא כתיב ביה

ים וכנטיי כנוןן, מוי [עיים ו' מנחות שכתבו בענין חחר], וע' תו' מנחות עג. ד"ה

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ס"ד כלומר כל"ל

ותיבת כו' נמחק: (ב) ד"ה לרבות

אשם נזיר וכו' יפלו המ"ד ואח"כ

משם כזר וכר יפנו הסיד וחח"כ מ״ה אשם מצורע בהדיא וכו אלא כל למה לרבות שיהא נאכל דאי וכר זורות בטהרה הס״ד ואח״כ מ״ה אשר ישיבו: (ג) ד״ה לא פיגל צ״ל קודם ד״ה (המפגל)

על מנת:

גליון הש"ם

גם' ואתי נותר חילול. ע"ל דף

ונו"ם וברש"י כחוז. מ)

מר:

לם א מיי פי״ח מהל׳ פסה"מ הלכה ח: ב מיי פרה ד מי . מהלכות פסטרת הככה דו. ב מיי' פרק ד מהל מחוסרי כפרה הלכה ב: מא ג מיי' פ"ז מהלכות תמידין ומוספין הלכה

מתידן ומוספין הנכה
יצ:
בגב ד מיי פ"ג מהלכות
סוטה הלכה טו:
בגג ה מיי פרק ז מהלכות
מעה"ק הלכה ז:

מעסייק הנכה ז:

בד ו מיי פייע שם הלכה א:

בה ז מיי שם הלכה כ:

בו ח מיי שם הלכה כ:

בו ח מיי פייח מהלכות

גזילה הלכה ה:

ש ש מיי (פייח מהלכות

בד ש מיי (פייח מהלכות

פסה"מ הלכה ז) ול"ל פי"ו הלכה ד ה]:

תורה אור השלם

 זה יְהְיָה לְךְ מִּקְרַשׁ הַקְּדְשִׁים מוְ הָאַשׁ כְּל קַרְבְּנְם לְכְל מְנָחָתָם וּלְכַל חַשְּאֹתָם וּלְכָל אָשְׁמָם אָשׁר יְשִׁיבוּ לִי לְרָש קָדְשִׁים לְךְ הוּא וּלְבְּנִיךְ: במדבר יח. ט

במדבר יח, ט 2. וְאָבְלוּ אתם אֲשׁר בָּפְּר בְּתָם לְמֵלֶּא אָת יְדֶם לְבְּלֵדְשׁ אתם וְזְר לא יאבל כִּי קֹדְשׁ דָם: שמות כט, לג 3. בַּאֲשֶׁר יוֹרָם מִשׁוֹר זָבִּח

נַבְּנְשָּׁה וְיָם בָּשׁה שֶּׁבְּּה הַשְּׁלְמִים וְהִקְּטִירְם הַכּּהֵן עַל מִזְבַּח הָעלְה: ויקרא ד, י

מוסף רש"י מחירו לבהונות כדכחיב על דח בחירו לבוחות. כל כתיב על לס האישים, דכל זמן שלא נתן מן הדם מעכב השמן כדאמרי בפ״ק (מנחות מו.) לרבות לוג שמן של מצורע. שהשירים שמשתייר משל בהונות הוו לכהן (שם עוג.). שיהם נהונות הוו לכהן (שם עוג.). שיהם מה שנשאר מן ההואות נאכל לכהנים (שם מכת"י). מה שנשאר בלוג מיליקה לכף כהן של השתאלית נאכל לכהנים (ב"ק קי:). מה שנשאר ממתנומיו נאכל לכהנים (חודין מתמנותיו מחכנ נכהנים (חודין קרב). סד"א מן האש כתב רחמבא. דדבר שממנו נאישים הוא דשירים לכהנים, אבל לוג שאין ממנו לאישים אימא לא ליהוי לכהן, להכי כתב לכל קרבנם: לרבות מנחת עומר ומנחת הקנאות. שנקתלו ושיריים לכהנים: ואכלו אותם אשר כפר בהם. ודרשינן כהנים אוכלים ובעלים תתכפרים, הלכך מידי דכפרה אכלי כהנים סכל הכך לה: לבפרט מכני פטרט הבל הכך לה: לברר עון קאתיא. ולה לכפרה, הימה לה יהו שיריה נהכלין, קמשמע לן: לרבות חטאת העוף. שנהכלת לכהנים (מנחות עג. ברש"יובכת"י). מגזילת סכתוב (לקמן סט.) להכשיר קאתר. לתגלחת ולטמה למתים, וידי דלאו לכפרה לא אכלי כהנים: ומידי דנחו נכפרה נח חכני כהנים. זה גזל הגר. דכתיב אם אין לאיש גואל האשם המושב להי לכהן, זה הקרן, שאם גזל הגר ומת הגר ורוצה להחזיר גזילו ואין לו יורשין ורונט פספות גויני וחץ כי חכשן יחזירנו לכהנים, ויניה קרבן אשם על השבועה שכפר ונשבע לו: שלך יהיה. כל הני דמתכנו מהחי קרם: אפילו לקדש בו את האשה. כדלמר (קידושין נב:) האקדם בחלקו בקדשי קדשים מקודשת [שם חים חים מקודשת, הגלי"ב] (מנחות עג. ברש"י ובכת""): פיגל בדבר הנעשה בחוץ. גני פריס הנשרפים ושעירים הנשרפים המנפים המערים המנפים כתיבי, בתורת כהנים בפרשת פיגול בלו את אהרן: להדות מדמו. על הפרוכת: להקטיר אימורים. הקטרת אימורין על

יורם דחילטריך ליותרת ושתי הכליות

מזכח החילון (מנחות יד.):

שינויי נוסחאות אן שדם אשם מתירו (כי"מ במנחות: ב] ולוגו (*ש"מ): ג] נ״ל אביי אמר (*ש״ח): ד] בהם כתיב (בי״צ): ה] נ״ל ולכל (*ש״ח): ו] נמנחות נוסף כי כחטאת האשם הוא לכהן: ו] ככתה"י וד"ו נוסף סד"א להכשיר קאתי קמ"ל. וכ"ה במנחות: ח] הוא ולבניך שלך הוא ולבניך יהיה אפילו כל"ל

אימוריו חוץ לומנו אף כאן עד שיחשב בעבודות ₪ על אכילת חוץ: מחשבותיו. מחשבת אכילתו: ומעשיו. עבודה שהוא עובד ומחשב: (ש"מ. וכעי"ז בכתה"י ובמנחות): מ] הגלילי נמחק (*ש"מ וכ"ל נחות). וע' מסה"ש: ין מיכות לא פיגל נמחה (*ש"מ. וכ"ל במנחות): יאן על מנת לשפוד שיריים למחר כו' והשחל נמחה (ש"מ וכע"ז

לפר מבו יום הכיפורים ומקרא אחרינא נפקא ליה להאי תנא:

םד"א מן האש כו'. תימה לא לכתוב מן האש ולא בעי לכל: זה גול הגר. דאע"ג דמכפר לא הוה אמינא דליהוי לכהן אלא מידי דמותר או למזבח ולא ממונא ובספרים ישנים גרים גזל הגר בהדיא כתיב ביה בפרשת נשא דכתיב לכהן לו יהיה ובקונטרם

לא גרים ליה משום דחטאות ואשמות ושאר אימורים לחו בפרשה בהדיא כתיבי כל אחד ואחד במקומו וסדרן לו הכתוב לאהרן כאן מפני מחלוקתו של קרח 0:

ואפילו לקדש בו את האשה. נפ׳

התכלת (מנחות דף מה:) אמרינן גבי שתי הלחם דעלרת ורבי עקיבא מי כתיב קודש יהיו לה׳ ולכהן לה' לכהן כתיב כדרב הונא דאמר רב הונא קנאו השם ונתנו לכהן ופי׳ שם בקונטרס דמשלחן גבוה קא זכו ועיקר מילתיה דרב הונא אגזל הגר איתמר בפ' הגחל עלים (ב"ק דף קט:) ולא מצינו דברי רב הונא לשם אלא ברייתא היא התם בשילהי פירקין ובמסכת ערכין בשילהי המקדיש שדהו (דף כמ:) האשם המושב לה' לכהן קנאו השם ונתנו לכהן שבאותו המשמר ^{מ)} ונראה דלא גרסינן פרק של התכלת כדרב הונא אלא הכי גרסינו לה׳ לכהן קנאו השם ונתנו לכהן ומיהו לא מצי לפרש לכהן שבאותו משמר כי ההיא דגול הגר דהתם שהרי ברגל היו כל המשמרות שוות כדדרשינן בפ׳ בתרא דסוכה (דף נה:) מדכתיב ובא בכל חות נפשו ושרת חלח כמו שפי׳ בקונטרס לענין דמשלחן גבוה קא זכו ומיהו משמע מתוך דבריו דגזל הגר משלחן גבוה קא זכו אי יו אפשר לומר כן דהא אמרינן הכא לך הוא ולבניך אפילו לקדש בו את האשה ובקדושין (דף נב:) אמר במקדש בחלקו בין בקדשי קדשים בין בקדשים קלים אינה מקודשת משום דמשלחן גבוה קא זכו ונ"ל דשאני הכא דגלי קרא לך ולבניך ויש תימה (לך) לה' בגזל הגר למה לי דלגבי מאו מאי נפקא מינה דהנאו השם למימר דמשלחן גבוה לקומו הסכם לנוימת הנעשה בפנים קא זכו 0: בדבר הנעשה בפנים לא פינל. והא לאמר בהניזקין (גיטין דף נד:) כהן גדול ביום הכיפורים יוכיח דכי אמר פיגול מהימן נהי דפיגול לא הוי פסול מיהא הוי מק"ו וכדאמר לעיל ספ"ק (דף יד.) מודה היה רבי שמעון לפסול מק"ו ומה שלא לשמו כו' וה"ר חיים מפ' דההוא פיגול מיירי בפסול שלא לשמו ולא משמע כן דשלא לשמן לא קרי ליה פיגול כדאמר לעיל ספ"ק (דף יג.) דיקא נמי דקתני שהזבח נפסל ולא קתני שהזבח מתפגל: וכי מה למדנו משור ובח השלמים מעתה. נראה דלית ליה הא דדרשינן בפרק איזהו מקומן (לקמן דף מט:) מכאשר

הבא בפני עלמו. מלורע שהביא אשמו היום ולוגו לאחר עשרה ימים דלכ"ע מתנותיו שריין ליה באכילה דהואיל ולא קדש בכלי כשנזרק דם האשם לאו שירים דידיה הוא ולא בו שרי ליה ואפ"ה לא מפגלין ליה לדברי הכל דאין בו משום פיגול כדקתני אף אני לא אמרתי כו'

הלכך בא עם האשם נמי אע"ג דלרבי מתנותיו שריין ליה לא מפגלים ליה שאין מפגל אלא דם יו או קומן את שיריו משום דאיתקש מנחה לזבחים: ותנא. רישה: לוג. הבה עם החשם שדם האשם מפגלו ואע"פ שהיה יחו לו להביאו לאחר עשרה ימים וממנו אתה למד דה"ה לנסכים הבאים עם הזבח שדם הזבח מפגלן ואע"פ שבידו להביאן לחחר זמן: ותנח סיפח נסכים הבחים בפני עלמן. כדקתני לה דומיא דקטרת ולבונה ומנחת כהנים שחין להן מתירין וקאמר דאין מתפגלין אם הקריב מקלתן ע"מ פיגול וה"ה ללוג הבא בפני עלמו: מנהני מילי. דחטחת העוף נאכלת יו: כל קרבנס. גבי סדר מתנות כהונה שנאמר לאהרן על הסדר בפרשת קרח וזה יהיה לך מקדש הקדשים מן האש וגו' וכתיב בתריה בקדש הקדשים תאכלנו וקדריש להו הכא כל כל דכולהו: לרבות לוג שמן. שאף הוא נאכל שהרי קרוי קרבן דכתיב (ויקרא יד) והקריב אותו לאשם ואת לוג השמן אלמא הוא נמי בכלל והקריב והיינו קרבן. כ"ש במנחות (דף עג.): ס"ד (h) כו'. כלומר האי דאינטריך כל בו קרא לרבויי ולא נפקא ליה מקרבנו: סד"א מן האש כסיב כאן. הנותר מן החש ומזה לח עלה לחשים כלל: וחכלו חותם חשר כופר בהם. דבר שיש בו כפרה נאכל ושאין בו כפרה אינו נאכל: להפיר אסיא. ח חדש במדינה: נכילה היא. לפי שנמלקה: לרבות אשם נזיר. נזיר שנטמה במת מביה השם כשטהר מטומאתו ומכשירו להתחיל ולמנות מירות טהרה והימים הראשונים יפלו ולרבות בבו שיהא נאכל דאי לא בו כתיב לכל לא מרבינו להו דכתיב

אשר כופר בהם והני להכשיר אתו זה

להכשירו בקדשים וזה להתחיל נזירות

טהרה: אשם מלורע בהדיא לתיב

ביה. דנאכל כי ברן כחטאת האשם

הוא (ויקרא יד) ומיהו נהי דאשמם

כתיב הכא לסדר בפרשה כל עשרים

וארבע מתנות כהונה אלא כל למה כהו:

אשר ישיבו זה גול הגר. דכתיב

(במדבר ה) האשם המושב לה' לכהן

ותניא (ב"ק דף קי.) אשם זה קרן

המושב זה חומש או אינו אלא זה אשם

ממש כשהוא אומר מלבד איל

הכפורים (הרי בון אמור אלא) אשם

זה קרן שהגוזל את חבירו ונשבע לו

ואח"כ הודה משלם קרן וחומש לבעלים

ואשם למזבח כדכתיב בפרשת ויקרא והן

יהיה כי יחטא ואשם וגו' ואם מת נותו

ליורשיו ואם גר היה ומת ואין לו יורשין להחזירו להם נתנן הכתוב

לכהן ופרשת גזל הגר אמורה בפרשת נשא אם אין לאיש גואל להשיב

מו ע"ל תום' ד"ה ה"ג: ליקוטים

פיגל בדבר הנעשה בפנים לא פיגל. הנה לעיל כתבתי דבהזאת פנים אם חישב על פנים, כגון שיזה קצת הזאות למחר הוי פיגול אי לאו דמתיר איז מפגל מתיר. ינמשכתי אחר דברי הר״מ. אבל דבושכור אווו דבור זון יבן הבק דבריו צ"ע מאד דמבואר בזבחים מ"ד ע"ב להדיא דר' יוסי יליף משלמים דאין פיגול רק במעשה משלמים דאין פיגול רק במעשה חוץ אבל בפנים אין פיגול כלל יין שם, וגם זה צ"ע דהמשנה יבית שמאי ובית הלל לעיל ל״ו י"ר דאמרו דרמזרם החומו אוו שם ובדף מב ע"ב ר"מ וחכמים כולם סוברים דבמתנות הפנימיות מפגלים דלא כר׳ יוסי. ורב פסק מפגלים דלא כדר יוסי. דרב פסק הילכתא כר״י. איך אין זה קושיא כל כך דיכול לפסוק הילכתא אפי׳ נגד הרכה תנאים, אך דברי הר״מ תמוהים מאד דפוסק הלכה כר׳ יוסי, ומביא קודם לכן דין זה דאינו פיגול כי כולם כאחד

(מנ"ח מל' קמ"ד) מכאן שייך לעמ׳ הבא מעון נסכים דכרי ר"ש, אמר ר' יוסי

בו/, [הרמב"ם] בהל' פסה"מ בו'. [הרמב"ם] בהל' פסה"מ בספי"ח פסק ז"ל קדשי עכו"ם אין חייבין עליהם משום פיגול נותר וטמא, והיינו כר״ש. ובסוף . הל' מעה"ק פסק השוחט קדשי עכו״ם בחוץ חייב, והיינו דלא כר״ש. ובפ״ה מהל׳ מעילה כתב קדשי עכו״ם אם לבדק הבית הקדישן מועלין בהן ואם קדשי מזבח הן אין בהם מעילה מן התורה וכו׳, אבל אסור ליהנות התורה זכוי, אבל אטור ליהנות בהן מדברי סופרים ע"כ, והיינו ברייתא דפליגי בה רבי יוסי ור"ש ופסק כר"ש. ושמא ס"ל לרב ז"ל דלא פליגי ר"ש ורבי יוסי במתניתין בפ׳ בית שמאי אלא במותיותן בפית שמאי הדתן בשוחטן בחוץ, אבל הא דתנן ברישא קדשי עכו"ם אין חייבין עליהם משום פגול נותר וטמא אליבא דכ"ע קתני לה דמה"ת אין . חייבין עליהם משום פיגול, וה״נ בתרומה אין חייבין עליה מן התורה וכדכתיבנא. גם בברייתא דמייתי התם בפרק ב"ש ה"ג בכל וספרים עתיקי ודוקני אשר נמצאו בידי ת״ר קדשי עכו״ם לא נהנין וכו׳ ואיז חייביז עליהם משום פגול נותר וטמא ואין עושין וכר׳

מתשבותיו. מתשבת חכינתו. ומעשיה. עבודי שהיה. הלכתל נראה מדברי התוס' ע"ש. והשתא הלכתל נראה מדברי התוס' ע"ש. והשתא ביח ב"ל דלא כרי יוסי. ומיהו מתוך לשון רש"י ז"ל משמע דגרים בברייתא דברי ר"ש אמר רבי יוסי ומיהו מתוך לשון רש"י ז"ל משמע דגרים בברייתא דברי ר"ש אמר רבי יוסי וכר, ומיהו מתוך לשון רש"י ז"ל משמע דגרסי דברי ר"ש והרב ז"ל מפרש דהא דקתני בברייתא ב"א ב"א בקדשי מזובת ב"ל אינה ל"ל אינה ל"ל אינה ל"ל מורע ב"ל מפרש ב"ל ב"ל מורע ב"ל מחום ב"ל מורע ב"ל מורע

בתוחות, וע' מקס"ט: 'ן מינות לא פיגל ננתחק ("ש"מ. וכיל בתחוח: 'אן על מנת לשפוך שיריים למחר כוי וספלת ננתחק שיחים למחר כוי וספלת היים ויש ממחת בחודים למחר כו יוסי וכיר, וכן בריש חמודה ורסי וביר ומש הוחים: או מרכז מינת אבל מתוחות יוסף מינת אבל מחוח: יוסף על מינים בל מתוחות יוסף שיחים בריצו, וכחולים לפניים בריצו המים מבח בריצו המים מבח בריצו המים מבח בריצו המים מקסול בריצו המים בריצו הוחים בריצו המים מקסול בריצו המים מבח בריצו המים מקסול בריצו המים בריצו המוח בריצו המים מבח בריצו המים מקסול בריצו המים בריצו המים מבח בריצו המים מבח בריצו המים בריצו המים מקסול בריצו המים המציע בריש המוח בריצו המים בריצו בריצו